

Kapitel 1

tisdag 2025

Ingen bra tisdag, inte bara var jag sen, nej, vi fick tillbaka matteprovet.

Jag hade fortfarande ett litet hopp, men det krossades snabbt som ett glas som föll till marken.

En femma, en poäng från en sexa!! När jag kommer hem är femman inte längre en lätt femma – det är pinsamt. Hon kommer att skrika! Skrik från min styvmor som dränker mig igen och får mig att känna mig väldigt liten.

Jag kan redan höra henne säga att jag är en besvikelse, en skam, att hon aldrig skulle ha släppt in mig i sitt liv, för allt jag kan göra är att stjäla hennes hopp om ett bättre liv, begrava henne och låta henne ruttna under jorden.

Dessa tankar släpper mig inte, de förföljer mig, cirkulerar i mitt huvud i turboläge hela dagen lång – tills klockan ringer för skolavslutning, vilket förebådar min undergång.

Nu står jag här framför vårt hus.

Mahognydörren är ordentligt låst, det gyllene handtaget framför mig glimmar i solen.

Vill jag gå in? Nej, jag vill helst vända mig om, men det kan jag inte göra mot min far. Även om jag inte har något kvar i världen så har jag honom fortfarande.

Ett dåligt betyg hemma är som en storm som bryter över mig, ett krig där alla är emot mig, och jag kommer att behöva möta det här kriget. Det är så jag uppmuntrar mig själv.

Även om jag faller till marken har jag ändå stått upp och vunnit min första strid – kampen mot min rädsla.

Detta är mina sista ord till mig själv innan jag vrider om nyckeln i låset och dörren knarrar så högt att hela huset skakar.

Ta av dig skorna och gå in i min personliga mardröm för jag kan redan höra henne kasta ut skålar ur skåpet i köket. Hon hade hört mig.

"Äckligt, hur kan du ordna skåpen så, Isabel?!" skriker hon så högt att hon hörs tre hus bort.

"Och hur är det med matteprovet? "Var det där slarvigt skrivande igen?" väste hon åt mig. Under tiden stod jag orörlig i köksdörren och såg på när hon med full kraft smällde alla skålar från skåpet i golvet. De studsade iväg om de inte hade varit gjorda av plast, skulle de ha gått sönder på marken.

Men nu, irriterad, slet hon ryggsäcken från mina axlar och rotade runt i den efter matteläxan.

"Aha, och vad är det?" I hennes hand låg mitt skrynkliga verk, intryckt i en liten papperskula. Jag hoppades nästan att hon skulle tycka att det var skräp.

"En femma?" Jag blev knuffad upp för trappan. "Obrukbar tönt, vilken skam! Du kan inte göra någonting - hur svårt kan åttonde klass vara?"

Hon stannade framför min dörr, hennes hand fortfarande stadigt i mitt hår, tryckte in mig och jag föll till marken.

Det sista jag hörde om henne var att hon slog igen dörren, låste den och stormade iväg, förbannade. Och så kom översvämningen!

En flod av varma tårar rinner nerför mina kinder och droppar slutligen från min haka.

Andas - in och ut, in och ut...

Jag behöver lugna ner mig, hålla huvudet klart, torka mina tårar.

Låt mitt hav lugna ner sig. Jag blundar och allt är tyst. Jag vet nu: jag måste härifrån!!

Kapitel 2

Doften av gamla böcker ligger i luften.

Mina fingertoppar glider över läderomslagen till böckerna på hyllan.

Andra hatar det, men för mig är det underbart, lugnande och behagligt – tystnaden.

Det här stora rummet verkar så tyst, så tyst att du kan höra ditt eget hjärtslag och din andning.

Det är därför jag älskar biblioteket, för det är det enda stället där ingen skriker, där ingen tittar på mig med förakt, det enda stället där ingen hittar mig.

Känslan av de gamla sidorna i min hand, papperet så gammalt att det nästan går sönder!

Jag har säkert läst minst hälften av böckerna redan, men det blir aldrig tråkigt, det är som att jag upplever ett nytt äventyr varje dag, som att jag bryter mig ur min vardag för att slåss mot drakar, korsa havet eller hitta sann kärlek.

Så idag strosar jag genom korridorerna i mitt härbärge igen, letar efter ett nytt äventyr, en ny värld jag kan fördjupa mig i.

Plötsligt fångar det mig, en bok inbunden i rött läder med en vapensköld på ryggraden.

Den måste vara ny för jag hade aldrig sett den här boken förut, den var nästan mystisk, att stå där så isolerad. Jag borde upptäcka det!

Allt i mig stämmer överens, den här boken måste jag läsa!

I min hand känns det så ädelt, dyrt och ändå så blygsamt, så enkelt och ändå så speciellt.

Jag öppnar boken och den första meningen griper mig: "Hur kunde du lura mig så?"

Vilken författare skrev den här boken, vilket äventyr kan jag upptäcka här?

Jag kan inte låta bli, ännu mer tecknad, jag fortsätter att bläddra i sidorna, de känns riktigt gamla, sköra, som om de skulle förvandlas till damm i min hand om jag gör ens ett fel drag.

Då märker jag – det saknas en sida, det är hjärtskärande att en så vacker bok har blivit skändad så här.

Det enda som syns på den utrivna sidan är en enda musiknot som jag inte kan ta ögonen ifrån, men ju längre jag tittar på den, desto mer snurrar mitt huvud.

Jag vill stänga boken, men jag kan inte på något sätt, den förtrollar mig. Min kropp är frusen, stel, jag kan inte lägga ifrån mig den här speciella boken.

Jag ser min kropp sitta där som förlamad, andan faller, ljuset börjar flimra, hyllorna suddas ut som ett vattenfall och plötsligt, plötsligt är allt svart.

Kapitel 3

Madame?"

"Madame, mår du bra?"

Jag kände en hand på min axel, mina ögon fortfarande hårt slutna.

"Madame?"

Jag satte mig upp med ett ryck, huvudet bultade, en man i någon form av förklädnad stod framför mig. Han hade mörkt hår och stor näsa. Skägget var välvårdat och nådde strax över hakan, rösten var behaglig, djup men melodisk.

"Var är jag?"

Jag var fortfarande omtumlad, men ändå visste jag att jag inte längre fanns i biblioteket, för där skulle jag varken höra fågelkvitter eller känna de varma solstrålarna i ansiktet.

Hyllorna med mina älskade böcker hade försvunnit, och i deras ställe stod träd med sina kronor högt upp, nästan i de vita molnen som prydde himlen.

Men det var helt klart en vacker, unik syn, precis som jag hade föreställt mig det i mina dagdrömsberättelser, helt annorlunda än vyerna i min lilla, ödsliga stad. Det var något sagolikt över det.

"Madame, jag hittade henne här, hennes kläder är så... så konstiga, snälla berätta var de kommer ifrån? Vad förde dig till vår ödmjuka lilla stad?"

Mannen kom lite närmare och hans ögon vidgades som om han hade träffats av en hjärnvåg.

"Du är väl ingen häxa?!" Åh, snälla förlåt min fräckhet, jag knäböjer framför dig, men snälla lämna dina förbannelser ifred, åh snälla stora trollkvinna!"

Herregud, vad var det för fel på den mannen? Han kallade mig en häxa, herregud, var hade jag hamnat?

Fast – när jag tittade närmare på honom så var hans klädsel verkligen konstigt, han bar en sorts huva som helt täckte hans huvud och hals, den såg ut lite som huvan på en tröja, men också helt annorlunda. Även hans skjorta hade bruna läderknappar och var äggskalsfärgad, och hans byxor var gjorda av ett tyg som liknade linne. Det var väldigt konstigt och påminde mig – men det kunde inte vara sant – om en medeltida festival som jag hade upplevt vid Rhens strand.

Dessa tankar gjorde mig nervös och osäker, nästan rädd. Det som stod klart var att jag inte ens visste var jag var den här mannen som hade pratat med mig var mitt enda hopp om svar på min osäkerhet.

"Ursäkta mig, men vet du var jag är? Jag tror att jag är vilsen. Men jag är definitivt ingen "häxa"!"

Med mina energiska meningar slutade mitt huvud sakta snurra som en galning och allt blev lite klarare.

Mannen som stod framför mig var lätt kroppslig, med en stor, krokig näsa, hans svarta hår kikade lätt ut från hans huvudbonader, och han stirrade på mig med sina djupt bruna ögon.

"Vart vill du åka? Vart skall deras härliga väg leda dem?"

Jag förstod hans språk, men det var också främmande för mig!

Jag frågade tillbaka: "Är jag inte i Emmerich?"

Med all respekt, det kunde faktiskt inte vara Emmerich! Träden är för höga, det finns inga hus i sikte, inte ens i den lilla skogen där jag ofta går, man kan se husen och höra gatans brus, folket som klagar, så om det var Emmerich, så är jag verkligen en trollkarl.

Mannen svarade inte, bara tittade frågande på mig. "Var kommer du ifrån, var är din familj?" frågade han utan att vänta på mitt svar och fortsätta prata. Men jag är för förvirrad för att lyssna. Och du kunde nog se det i mitt ansikte.

"Madame, lyssnar du på mig?" Mannens röst verkade blandas med vinden som blåste genom trädtopparna. Min andning blev snabbare igen och mitt huvud kändes som om det var insvept i bomull igen. Vad var det som pågick här?

För att lugna ner mig tvingade jag mig själv att titta in i ögonen på mannen som var synbart orolig – eller var det en konstig rädsla som steg inom honom?

"Jag... jag vet verkligen inte var jag är," stammade jag när jag satte mig upp. Mina händer sökte stöd på trädets grova bark. Världen omkring mig var så annorlunda, så levande. Till och med luften verkade full av energi, som om det var viskande historier.

Mannen nickade långsamt, pannan djupt rynkad. "Ditt tillstånd oroar mig, piga. Kanske var du förbannad... eller förtrollade en trollformel som gick fel?" Han tog ett steg tillbaka, och nu kunde jag se hans rädsla för att min beröring skulle förtrolla honom också.

"Jag... jag är inte en förbannelse, inte en magiker. Jag... kommer inte härifrån, sa jag.

Hans ögon smalnade och han verkade studera mig som om han ville läsa mitt ansikte som en bok. "Inte härifrån? Du talar i gåtor. Men du är i skogen nära min hemstad – Embrica decora! Vad som än har hänt dig så verkar det extraordinärt och inte av den här världen."

"Snälla", sa jag till slut, "jag behöver hjälp. Jag förstår inte vad som hände - vad som händer här nu. Jag var på ett bibliotek och läste en speciell bok, och sedan... Jag är här."

Mannen rynkade pannan igen, som om han hade svårt att förstå mina ord. Men innan han hann säga något hördes ett högt rop från fjärran.

"Gerald! Vad gör du? Arbetet på fälten väntar inte!" En kvinnlig röst, skarp som en kniv, skar genom skogens fridfulla tystnad.

Mannen – Gerald, kände jag nu – ryckte till och vände sig om. "Jag kommer, mamma!" ropade han tillbaka innan han vände sig mot mig igen.

"Hör du, piga. Om du inte vet vart du ska ta vägen, följ med mig till byn. Det är inte säkert att gå runt i skogen här. Kanske finns det någon där som kan hjälpa dig."

Jag tvekade. Allt i mig skrek att lita på den här främlingen eftersom jag inte hade något annat val. Samtidigt visste jag att den här världen var så märklig att varje steg skulle leda in i ännu mer okänt territorium.

"Bra", sa jag till slut, mitt hjärta slog fortfarande vilt i bröstet. "Jag följer med dig."

Gerald verkade lättad, men hans blick förblev pigg. Tillsammans började vi gå den smala stigen genom skogen, fågelsången och lövens prasslande var våra enda följeslagare.

"Vad är det för en speciell bok du pratade om?" frågade han till slut när vi närmade oss skogskanten.

"Den... den var röd, med en vapensköld på ryggen", svarade jag. "Det kändes gammalt, väldigt gammalt och väldigt värdefullt. Tyvärr saknades nästan en sida. Bara en rad musik var synlig på ett litet papper."

Gerald stannade plötsligt. Hans ansikte blev allvarligt, nästan rädd. "Ett vapen, säger du? Och en saknad sida? Piga, jag hoppas att du inte har hållit något i dina händer som borde hållas dolt."

"Vad tycker du?" frågade jag med gånad nerför mina armar.

Men innan Gerald hann svara öppnade sig gläntan framför oss och åsynen av byn Embrica decora framför oss tog andan ur mig.

Platsen framför oss låg vid en forsande flod, omgiven av en mild dimma. Husen verkade komma från en annan tid – deras tak gjorda av halm, deras väggar gjorda av oregelbunden sten. Rök steg upp från skorstenarna, blandades med den friska skogsluften och gav platsen en hemtrevlig men ändå mystisk atmosfär.

Oavskräckt av min förvåning ledde Gerald mig vidare in i byn längs en smal stig, men hans steg blev mer tveksamma ju närmare vi kom. Invånarna i Embrica decora som kom mot oss stannade och tittade på mig med oförställd nyfikenhet. En flicka med en korg full med äpplen tappade sin börda, ögonen vidgades när hon såg mig.

"Gerald," viskade hon hastigt, "vem är det?"

"Fick du henne från skogen? Vet du inte att främlingar kan ge otur?"

"Var tyst, Marta," svarade Gerald och vinkade av honom. Men hans röst var spänd, som om han inte ville dra för mycket uppmärksamhet på mig. "Hon har bara förlorat. Jag tar henne till mästare Humbert, han vet vad han ska göra."

"Mästare Humbert?" upprepade jag tyst. Gerald nickade när vi tog den ojämna vägen genom byn.

"Han är den vise mannen i byn, en lärd. Om någon kan hjälpa dig så är det han."

Folks ögon stannade på mig även när vi gick djupare in i byn. Luften kändes tyngre, full av outtalade frågor och underliggande fientlighet. Gerald ledde mig till ett litet hus i utkanten av byn. Den var byggd av mörkt trä och torkade örtbuntar hängde på dörren och prasslade mjukt i vinden.

"Vänta här," sa Gerald innan han knackade på dörren.

En stund gick, sedan öppnades dörren en spricka. En äldre man med snö vitt hår och ett långt, rynkigt ansikte tittade på oss. Hans ögon, klara som blått glas, granskade mig genomträngande men inte ovänligt.

"Gerald, vad vill du?" frågade han med en lugn men bestämd röst.

"Mästare Humbert, den här unga damen... hon hittades i skogen. Hon berättar om en bok med ett vapen och en saknad sida. Jag trodde kanske..." Gerald lät meningen hänga i luften, men Humberts uttryck förändrades märkbart.

"En bok, säger du?" Hans ögon smalnade och han klev åt sidan för att släppa in oss.
"Komma in."

Det inre av hans hus var fyllt med hyllor som nådde taket, laddade med böcker, flaskor och konstiga föremål. Lukten av gammalt papper och torkade örter fyllde luften.

"Sätt dig ner", sa han kort och pekade på en stol framför ett smalt bord. Gerald stod som en vakt vid dörren.

"Vad vet du om den här boken?" frågade Humbert när han satte sig mitt emot mig.

Jag svalde och stammade: "Inte mycket. Jag hittade den på ett bibliotek. Det var... konstigt och magiskt på samma gång. Gammal, med rött omslag och vapen på ryggraden. När jag öppnade den saknades en sida och bara en papperslapp hade en musiknot på den. Efter det..." Jag tvekade och letade efter ord. "...Jag var plötsligt här."

Humbert lutade sig bakåt med fingrarna trummade på bordsskivan. "En bok med ett vapen och en saknad sida", mumlade han, som om han vägde orden. "Det låter som Book of Lost Voices."

"The Book of Lost Voices?" upprepade jag.

"Det är mer legend än sanning," sa han långsamt, "men de säger att den här boken är en nyckel. Den öppnar portar vid andra tillfällen – men varje port har sitt pris."

"Vilket pris?" viskade jag, mitt hjärta bultade i bröstet.

Humbert tittade länge på mig, som för att försäkra mig om att jag var redo att höra svaret. "Det beror på vad du förde genom porten - eller vad du lämnade bakom dig."

Jag kände hur blodet frös i mina ådror. "Och hur får jag reda på vad boken vill ha av mig?"

Humbert log svagt, men det var ett leende utan värme. "Boken hittade dig, inte tvärtom. Du får reda på om du vill eller inte. Men jag kan säga dig en sak: Så länge den saknade sidan inte hittas kommer porten att förbli öppen – och du kommer att förbli i fara."

Mästare Humberts ord vägde tungt på mig. En bok som öppnar dörrar till andra tider – och ett pris jag fick betala? Det kändes som att marken skiftade under mina fötter, men Gerald och Humbert verkade inte särskilt förvånade. Kanske var detta en tid då sådana saker var normala.

"Tack, mäster Humbert," sa jag till slut. "Men... hur hittar jag den här saknade sidan?"

Humbert reste sig sakta upp och sträckte sig efter en gammal bok dekorerad med symboler på sin hylla. "Sången om förlorade röster", mumlade han när han öppnade den. "Det är en del av legenden. Det sägs att den saknade sidan innehåller den första versen av den gamla sången, som visar vägen till dess källa."

"Hans källa?" frågade jag.

Humbert nickade. "En flod, en övergång, en plats där tider möts. Men var försiktig: låten lockar inte bara de som söker, utan också de som vill stoppa dig."

Orden uttalades knappt när en kuslig känsla for genom mig, som en osynlig hand som rörde vid min nacke. Jag kände att detta bara var början.

Kapitel 4

Nästa dag ledde Gerald mig till centrum av staden. En marknad hade inrättats och luften fylldes av röster och doften av kryddor, stekt kött och färskt bröd. Men i allt liv och rörelse fångade mig något speciellt – en melodi.

Det var en delikat melodi som spelades på en luta, och ändå var den kraftfull nog att skjuta allt annat i bakgrunden. Rösterna som sjöng var klar som en fjällkälla, och dess ord verkade tala direkt till min själ:

"Lyssna på rösterna som viskar mjukt, en sång som tiden aldrig glömde.
En flod som leder på en evig resa ut i havet som innehåller all sanning."

Jag frös. Det var som om varje ord resonerade inom mig, som ett eko som ropade på mig. Utan att veta vad jag gjorde, som om jag drogs av magi, följde jag melodin som ekade genom gränderna. Världen omkring mig var fortfarande hörbar, men bleknade, och jag befann mig på stranden av en flod. Var det den breda floden som jag hade sett när jag kom till Embrica decora?

Jag tittade noga på allt. Vattnet glittrade i solljuset, men det var inte den vanliga typen av glitter. Det var levande, som om ljuset dansade, och floden rörde sig i takt med sången.

På stranden låg ett gammalt skepp, en kugge – det här uttrycket kände jag till från en av böckerna i biblioteket – vars massiva träskrov var dekorerat med konstnärliga sniderier. De tre höga masterna bar vita, lätt slitna segel som fladdrade i vinden, och gestalten på fören föreställde en stolt griffin som skyddande vakade över vågorna.

Jag kände hur mina fötter bar mig över stranden som för sig själva, allt närmare skeppet som låg majestätiskt framför mig. Melodin hade tystnat, men ett eko tycktes fortfarande hänga i luften. Lutad mot bryggan stod en pojke, knappt äldre än jag, med rufsigt brunt hår och en jacka som verkade för stor för honom. Han tittade upp när han lade märke till mig och ett nyfiken leende spred sig över hans ansikte.

"Du är här på grund av melodin, eller hur?" frågade han utan att vänta på ett svar. Hans röst lät varm och inbjudande, med en lätt accent som jag inte kunde placera. "Det var min syster. Hon övar ofta på stranden. Men det verkar ha lett dig hit."

Jag nickade tveksamt. "Det var som om melodin ropade på mig... och så hittade jag... plötsligt allt det här."

Han skrattade tyst och pekade på fartyget. "Karveln. Den tillhör min far. Ett handelsfartyg som ibland transporterar fler historier än varor."

"Vart är hon på väg?" frågade jag, fortfarande i trance av skönheten i skeppet och floden, utan att riktigt veta varför jag ville veta.

"Till Harderwijk på Zuiderzee," sa han med en antydning av stolthet. "Vi åker om en timme. Min far skulle kunna använda någon som du – du verkar leta efter äventyr."

Jag tittade förvånad på honom och en gnista av spänning började lysa inom mig. Kanske var det precis vad jag letade efter: en flykt, en ny början, en resa in i det okända.

"Adrian", presenterade han sig, sträckte fram handen och log. "Och vem är du?"

"Isabell," sa jag till slut, min röst tyst men tillräckligt fast för att höras.

Adrian nickade nöjd. "Ja, Isabell, om du är modig nog att segla med oss är du mycket välkommen. Min pappa gillar att ha nya ansikten ombord, så länge de inte är rädda för jobbet."

Jag tvekade ett ögonblick, men så insåg jag att ingenting höll mig kvar här längre, varken vid denna tidpunkt eller vid någon annan tidpunkt. Gerald, som hade lett mig ut ur skogen, Humbert, som hade visat mig bokens gåta - de skulle förstå mig. Kanske visste de redan mer än jag. Men djupt inom mig kände jag klarheten att detta var början på något större.

En timme senare stod jag på karvelns däck. Vinden blåste genom mitt hår och jag kände den salta doften av floden blandat med den nu välbekanta doften av trä och rep. Adrian visade mig de viktigaste områdena på fartyget medan besättningen redan var upptagen med att segla.

"Harderwijk är en handelshamn", förklarade han när han knöt ett rep. "Många fartyg lägger till där. Vissa stannar i dagar, andra försvinner lika snabbt som de kom.

Men det finns också hemligheter gömda mellan handelsberättelserna."

"Hemligheter?" frågade jag nyfiket.

Adrian flinade. "Ja, men jag ska inte berätta för dig förrän du har smakat sjöfart."

Skeppet började sakta röra sig och jag kände hur världen omkring mig förändrades. Luften blev svalare och solen försvann bakom ett tjockt täcke av moln. Jag visste att något stort väntade på mig – något bortom min fantasi.

Och även om jag kände rädsla, nyfikenhet och spänning på samma gång, visste jag en sak med säkerhet: Det fanns ingen återvändo – och jag ville inte gå tillbaka!

Kapitel 5

I gryningen närmade vi oss en okänd strand. Harderwijks kust dök långsamt upp vid horisonten, först som en suddig skugga mot himlen. Staden var en labyrint av invecklade tak, höga torn och smala gator som såg ut som ett levande konstverk från havet. Men ju närmare vi kom, desto mer insåg jag att något var fel.

Hamnen var märkligt tyst och en olycksbådande spänning hängde i luften.

Adrian var den första som hoppade av båten och hjälpte mig att klättra nerför plankan. "Så här är vi", sa han och såg sig omkring. Hans ansikte var plötsligt så allvarligt och jag kunde ana att han också var spänd och märkte min spänning.

Plötsligt hördes ett skrik. "Brand! Eld!" Människorna omkring oss frös en stund innan de fick panik. Mörk rök steg upp mot himlen och de orangea lågorna lyste plötsligt upp natten som ett olycksbådande ljus.

"Värdshuset! "Det brinner!" ropade någon. Utan att tveka sprang Adrian iväg. "Stanna här!" ropade han över axeln, men jag kunde inte låta bli att följa efter honom.

Elden hade redan spridit sig ytterligare och ätit sig obönhörligt igenom de gamla byggnaderna. Adrian kastade sig ut i kaoset och hjälpte till att bära hinkar och rädda människor från lågorna. Hans ansikte var täckt av sot, hans rörelser bestämda. Jag ville också hjälpa till, men jag kunde bara hjälplöst titta på när han vågade sig längre och längre in i farozonen.

Sedan gjorde han en paus. Genom allt det högljudda tumultet – skriken, de flammande lågorna och brusandet av kollapsande strålar hördes en delikat melodi – så välbekant men ändå märklig – väldigt tydligt. Det var rösten från ett barn som sjöng trots den överhängande faran:

"Tiden går i ett hav av lågor, där skuggor tyst bevakar drömmen.
En eld brinner, bryter igenom lidandet, till en värld som bär hopp."

Orden trängde igenom lågorna och nådde oss som ett desperat rop. Adrian lyfte utan att tveka och jag följde tätt efter.

Sedan såg jag honom pausa. Genom röken såg han ett litet barn hukat i ett hörn och hostat våldsamt. Utan att tveka rusade Adrian fram till honom, tog barnet i famnen och förde ut det ur lågorna. Men när han kom i säkerhet på marken märkte han något ousägligt.

Barnet tittade på honom med stora, glasiga ögon, en antydning till ett leende korsade hans ansikte när tårarna rann nerför hans sotsmorda kinder. Adrian knäböjde, barnet darrade i famnen.

"Du är säker nu", sa han tyst, men barnets hosta blev allt svagare. Den öppnade munnen för att säga något, men bara en hård viskning kom ut. Till slut höjde den en liten, darrande hand och gav Adrian ett trasigt papper. "Snälla... behåll... det," andades barnet.

Adrian höll barnet hårdare när hans hjärta verkade gå sönder i tusen bitar. "Nej, nej, stanna hos mig", vädjade han, men barnets ögon slöts sakta, andningen upphörde och hans lilla kropp blev slapp.

Ett desperat skrik flydde Adrians hals. Han sjönk ner på knä, det livlösa barnet fortfarande i famnen. Världen omkring oss verkade blekna, och för ett ögonblick fanns bara den outhärdliga smärtan av förlust. Men precis när Adrian kunde samla sig kollapsade en brinnande takbalk över honom. Jag skrek men kunde inte nå honom i tid. Strålen träffade honom och förde honom till marken.

Jag sprang till honom, drog ut honom ur farozonen med all min kraft och släpade honom tillbaka till hamnen. Han var medvetslös, andningen var ytlig, men han levde. På fartyget skötte jag hans sår så gott jag kunde och höll mig vaken vid hans sida hela natten.

När gryningen bröt upp öppnade Adrian äntligen ögonen. Hans röst var hes när han sa: "Var är jag?"

"Du är säker," svarade jag tyst.

Han satte sig långsamt upp, hans blick vandrade över skeppets däck innan han föll på hans hand. Först nu märkte jag att han fortfarande höll i det brända papperet.

"Vad är det här?" frågade jag och tog det försiktigt från hans fingrar.

När jag tog lakanet från honom ramlade något ut. Det var ett litet slitet mynt som föll ner på trädäcket med en mjuk klirr. Dess yta hade blivit mörk, men när det första solljuset berörde den skimrade en gyllene gnistra genom patinan. Jag höll den närmare ansiktet för att se detaljerna. Den var konstnärligt präglad, med ett vapen på ena sidan och cirkulära bokstäver på kanten.

"Det här är inget vanligt mynt," sa jag och räckte det till Adrian. "Titta på det här."

Adrian tog myntet och undersökte det noggrant. Han vände den i fingrarna tills han kunde tyda inskriptionen. "Lübeck..." mumlade han eftertänksamt.

En lätt darrning gick genom min kropp. "Lübeck... det är långt borta härifrån. Vad kan ett sådant här mynt ha att göra med branden i Harderwijk?"

Adrian rynkade pannan. "Lübeck är en av de mäktigaste städerna i Hansan. Sådana mynt kunde ha präglats för handelsändamål eller som tecken på en allians. Men varför ska det vara gömt i ett bränt papper?"

Isabell tittade på pappersslappen hon hade tagit ur Adrians hand. De brända kanterna föll lätt och sotet lämnade mörka fläckar på hennes fingrar. Men när hon höll upp den mot ljuset märkte hon att under askan och brännskadorna fanns något gömt – en delikat inskription som mirakulöst hade överlevt lågorna.

Med försiktiga rörelser torkade hon bort resterna av den brända ytan. Nedan verkade ord ackompanjera en melodi skriven i en delikat, nästan kalligrafisk handstil:

"Tiden går i ett hav av lågor, där skuggor tyst bevakar drömmen.
En eld brinner, bryter igenom lidandet, till en värld som bär hopp."

Orden tycktes få ny betydelse för varje stavelse. Adrian tittade på mig, hans ögon fulla av beslutsamhet. "Vi hittade en annan vers av sången, den märkliga melodin", sa han tyst.

Jag nickade – också övertygad. Resan hade redan utmanat oss mer än jag någonsin förväntat mig. Men innerst inne visste jag att vi var långt ifrån slutet.

Kapitel 6

Nästa morgon, efter att den sista röken från elden hade mattats ut och hamnstaden sakta höll på att komma till besinning, dök Adrians pappa upp på karveln. Hans ansikte var allvarligt, hans oro var tydligt synlig.

"Adrian", började han med tung röst, "vi har tagit på oss ett uppdrag. Ett handelsfartyg från Lübeck, som inte längre är sjödugligt, har gett oss i uppdrag att transportera vete. Lasten är värdefull, vi kommer att tjäna bra pengar på den och det är därför vi måste gå snabbt."

Adrian nickade, men den föregående nattens sår, trötthet och ansträngning verkade fortfarande sitta i hans ben. Hans far lade handen på hans axel. "Du ser inte bra ut, min

son. Du är utmattad och kan bli sjuk. Det är bättre om du och Isabell stannar här i Harderwijk. Din moster kommer att ta hand om dig."

Adrian ville protestera, men hans far ville inte tolerera några invändningar. "Det är mitt sista ord om detta. Vila lite och jag lovar att jag kommer tillbaka snart."

Men Adrian kunde inte acceptera sin fars beslut. Samma kväll, medan besättningen på karveln var upptagen med de sista förberedelserna, tog han i hemlighet Isabell åt sidan.

"Jag kan inte stanna här," viskade han. "Min pappa behöver mig och jag vill veta vad som händer med det här myntet och Lübeck."

Isabell tvekade. "Tänk om vi åker fast?"

"Då accepterar vi straffen. Men jag kan inte bara sitta ihjäl."

Så småningom blev hon infekterad av hans beslutsamhet. Tillsammans smög de till karveln, klättrade tyst ombord och gömde sig på nedre däck mellan vetesäckarna.

De första dagarna till sjöss var lugna. Adrian och Isabell vågade bara komma ut ur sitt gömställe på natten för att stjäla lite vatten och bröd. De förblev gömda så att besättningen och Adrians far inte hade någon aning om deras närvaro.

Men en natt, när havet låg lugnt under månens sken, väcktes de av ett plötsligt brus. Skriken ekade genom skeppet, kanonernas åska ljud, följt av öronbedövande träsplinter.

"Pirater," viskade Adrian med darrande röst.

Isabell och han kröp försiktigt fram till en liten lucka. Genom luckan kunde de observera kaoset på däck. Män med dragna svärd och pistoler stormade karveln, övermannade besättningen och tog Adrians far och besättningen till fånga.

"Vi måste göra något!" viskade Isabell, men Adrian höll tillbaka henne.

"Om vi blir upptäckta nu kommer det att vara över för oss. Vi måste vänta."

Dagarna gick medan piraterna styrde karavanen till Lübeck. När de nådde hamnen började männen genast lossa vetet. Adrian och Isabell visste att detta ögonblick var deras enda chans. De kröp djupt ner i vetesäckarna, höll andan och lät sig bäras av fartyget med säckarna.

Så fort de hade fast mark under fötterna utnyttjade de ett oobserverat ögonblick och gled mellan lagren. Andlöst sprang de genom de smala gatorna tills de slutligen nådde Nordtyska köpmännens stora sal.

"Hjälp!" skrek Adrian andfådd. "Pirater har attackerat vårt skepp! De håller vår besättning fången!"

Köpmännen, upprörda över den fräcka attacken, tvekade inte en sekund. Beväpnade män samlades medan budbärare sprang genom staden och bad om stöd. Bara en kort tid senare stormade en stor beslutsam styrka hamnområdet.

Attacken var våldsam. Kulor flög, svärd korsades och skrik ekade genom natten. Många pirater tillfångatogs, andra dödades i de blodiga striderna. Så småningom släpptes besättningen på Krawell och Adrian sprang genom kaoset mot sin far. För första gången sedan faderns order om att stanna kvar i Hardewijk stod de mot varandra igen.

"Far!" Adrians röst darrade av lättnad.

Hans pappa vände sig mot honom med ett utmattat men stolt leende på läpparna.
"Adrian... du har..."

Sedan - en plötslig, skoningslös smäll bröt den spända tystnaden. Ett kraftfullt skott.

Adrian såg hur leendet på sin fars ansikte blekna. Ett ögonblick verkade det som om tiden hade stått stilla. Sedan kollapsade hans far sakta.

"Inga! NEJ!" Adrians skrik ringde genom natten när han kastade sig fram och tog sin far i famnen. Blod färgade kaptenens skjorta. Hans andning var ansträngd, hans blick sökte efter Adrians ögon.

"Stanna hos mig! Snälla, far! Vi gjorde det – du är fri, du är –" Adrians röst bröts när hans far strök hans kind med darrande fingrar.

"Min son..." Hans röst var knappt mer än en viskning. "Jag är så stolt över dig..."

Sedan undgick hans sista andetag.

"Far?" Adrians röst var först en viskning, sedan ett desperat skrik. "Far!"

Men det fanns inget svar!

En okontrollerbar smärta genomborrade den unge Adrian och fick honom att kippa efter luft som om han själv hade blivit sårad. Tårarna brände i hans ögon, han kunde inte hålla tillbaka dem. Med darrande fingrar tryckte han sin fars blodfläckade hand mot sina läppar.

Ett ilskekri uppstod bakom honom. En av köpmännen hade upptäckt den gömda piraten – en mager man med en pistol som fortfarande röker efter dödsskottet. Innan han kunde trycka på avtryckaren igen kastade köpmännen sig mot honom.

Men för Adrian var allt suddigt. Världen omkring honom suddades ut till ett dovt ljud. Revansch, seger – inget av det betydde något längre.

Han var för sen.

Hans far var borta.

Kapitel 7

Isabell låg vaken. Nattens tystnad var bedräglig – en storm rasade i hennes huvud. Bilderna av striden, de sårades skrik, Adrians trasiga röst när hans far dog i hans famn – allt detta förföljde henne.

Det här är mitt fel!

Sanningen slog henne som ett slag. Utan henne hade Adrian inte gått tillbaka till husvagnen. Utan dem hade det inte blivit någon piratattack. Utan henne... skulle hans far fortfarande vara i livet.

Tankarna for genom hennes huvud: Om jag aldrig hade hittat den här boken...

Var det en slump att piraterna hittade oss? Eller lockade boken dig?

En rysning rann längs ryggraden.

Jag är orsaken till allt detta. Jag ger olycka över människorna runt omkring mig. Jag får inte stanna.

Beslutet togs på ett enda ögonblick.

Utan att tveka satte hon sig upp och sköt filten åt sidan. Hennes händer skakade, men hon ignorerade det. Hon var tvungen att lämna. Bort från Adrian, bort från besättningen, bort från allt. Även om det betydde att hon inte längre skulle kunna lösa sina egna pussel!

Tyst, nästan ljudlöst kröp hon ut ur stugan. Hennes fotsteg ekade dovt på de fuktiga plankorna. En kall vind blåste mot henne när hon klev upp på däck, men kylan inuti henne var mycket värre.

Hon stannade vid kanten av fartyget. Vattnet under henne var svart som bläck, vågorna slog mjukt mot skrovet. Hon slöt ögonen ett ögonblick.

Jag måste göra det.

En sista tillbakablick.

Förlåt mig, Adrian.

Med ett djupt andetag tog hon tag i ett rep och började sänka sig. Repen skar i hennes fingrar, men hon ignorerade smärtan. Snart skulle de leta efter henne. Snart skulle Adrian vakna och inse att hon var borta.

Men hon ville inte stanna.

Inte så länge som hennes skugga förde död och lidande till dem hon kände sig knuten till.

Kapitel 8

Isabell sprang vilse genom de nattliga gatorna i hansastaden Lübeck.

Hon märkte inte ens vart hennes fötter tog henne förrän hon plötsligt stannade. Ovanför henne på himlen lyste en enda ljus stjärna. Han gnistrade som om han visade henne vägen. Hennes hjärta slog snabbare. Var det bara min fantasi? Eller ska hon följa denna skylt?

Som i trans fortsatte hon sin väg. Kullerstenarna glittrade i det svaga ljuset, som om stjärnan lyste sina strålar ner på dem. Till sist nådde hon Mariakyrkan, köpmännens kyrka. Varför visste hon detta? Framför den ärevördiga byggnaden stod en stor staty – en representation av Maria själv, mjukt upplyst av stjärnljuset.

Utmattad sjönk Isabell ner på knä och lade båda händerna på den kalla marken.

Varför är jag här?

Varför behövde det komma så här?

Hennes fingrar darrade när hon rörde vid den svala stenbeläggningen. Plötsligt gick ett lågt mullret genom jorden. Direkt framför henne, med ett djupt knarrande ljud, öppnades en dold trappa som ledde in i mörkret. Deras sökande verkade inte vara över än!

Isabell frös. Hennes ögon följde trappan, men det var inget annat än svärta under henne. Hennes andning var snabb och hon ville resa sig upp, men just i det ögonblicket gled Lübeck-myntet ur fickan, klappade upp på stentrappan, rullade långsamt, sedan snabbare – och försvann ner i djupet.

En rysning rann längs ryggraden. Det fanns inget annat sätt - hon var tvungen att följa myntet.

Hon placerade försiktigt ena foten på det första steget, sedan det andra. Varje steg knarrade, som om kyrkan varnade sin inkräktare. Mörkret svalde henne sakta medan hon fortsatte att sjunka.

När hon kom ner kände hon i marken efter myntet – men det hade försvunnit. Istället hittade hon bara kalla, smuts och fuktiga stenar. Besvikelsen spred sig inom henne.

Utmattad sjönk hon till marken. Hennes krafter lämnade henne, och för första gången på länge kunde hon inte längre hålla tillbaka tårarna.

I det ögonblicket, när allt hopp tycktes försvinna, ljöd den mjuka melodin.

Ljuden kom långväga ifrån och ekade genom mörkret. Isabell höll andan. Melodin var märkligt bekant för henne.

Hennes hjärta drog ihop sig smärtsamt.

Den här melodin...som lät som varm trygghet, som doften av lavendel, som milda händer som strök hennes hår.

En strypt snyftning flydde hennes hals. Denna melodi hade dragit henne till dessa konstiga platser och påminde henne nu plötsligt om hennes barndom, om hennes mor.

Hon såg sin mamma framför sig, det milda leendet på hennes läppar, de trötta men kärleksfulla ögonen.

Armarna som höll henne, hjärtslagen som lugnade henne.

Den enda gången hon någonsin kände sig trygg.

Det blev så tydligt för henne – jag vill tillbaka.

Jag vill känna den känslan igen.

Men sedan från det ena ögonblicket till det andra – mörker.

En avgrund, en känsla av saknad, ett faktum som lindade sig runt hennes hjärta som iskalla fingrar.

Men det finns ingen återvändo.
Mamma är borta. Jag är ensam.

Sabell kippade efter luft. Och något som modet kom tillbaka.

Inga. Hon kunde inte stanna här, inte dö här. Min mamma skulle inte ha velat det.
Hon sa alltid till mig att vara stark.

Detta nya mod flödade genom henne. Med darrande ben reste hon sig och kände sig fram, magiskt dragen till där musiken kom ifrån. Men innan hon hann ta ett steg till, snubblade hon och föll hårt till marken.

Smärtan sköt genom hennes högra hand. Hon bet ihop tänderna, försökte flytta dem – och plötsligt kände hon något under fingrarna. Den var liten, rund och kall. Där var hon!

Myntet.

Lübecks myntverk?

Hon slöt fingrarna runt den och tryckte den mot bröstet. Sedan tog hon ett djupt andetag, höjde huvudet – och fortsatte sin väg.

Melodin blev högre.

Något väntade på henne.

Något hon borde ha hittat för länge sedan.

Isabell gick försiktigt in i en rund sal. Det svaga ljuset från stjärnan som lyste genom det spröjsade fönstret var den enda ljuskällan som badade rummet i ett spöklikt sken. Dammet i luften dansade i silverstrålarna när hennes hjärta slog snabbare.

Mitt i salen stod ett podium av mörk sten, slät och sliten av tiden. Ovanpå den vilade en låda – gammal, märklig och mystisk.

Melodin som hade magiskt lockat henne på hennes långa resa kom från denna box.

Ljuden var nu så mjuka att de knappt hördes, och ändå ekade de djupt i hennes själ. Plötsligt stod det klart för Isabell: Det var hennes mammas välbekanta sång, så tydlig och ändå som ett eko från ett avlägset förflutet.

Isabell svalde hårt.

Hon närmade sig sakta lådan, hennes blick gled över de okända symbolerna inristade i det mörka träet. Hon förstod inte deras innebörd, men hon anade att de berättade en historia – en historia som länge hade glömts bort.

Där ett lås normalt ska sitta fanns ett runt urtag.

Ett myntavtryck.

Isabells blick vandrade till hennes hand, i vilken hon fortfarande höll hårt i det Lübeckska myntet.

Var det nyckeln?

En rysning rann längs ryggraden.

Ska jag göra det?

Hon tvekade.

Tänk om något öppnades som borde ha varit stängt?

Men melodin släppte henne inte.

Hennes hjärta bultade när hon tog ett djupt andetag. Sedan lyfte hon myntet och placerade det försiktigt i urtaget.

För ett ögonblick hände ingenting.

Sedan – ett tyst klick.

Luften verkade stå still ett ögonblick.

Sedan började lådan skaka.

Symbolerna på dess yta började lysa svagt, som om någon gammal mekanism hade satts igång. Isabel snubblade tillbaka ett steg och andades snabbt.

Med ett sista, mjukt ljud sprang locket upp.

Melodin stannade.

En kuslig tystnad spred sig.

Isabell gick försiktigt fram och tittade in i lådan.

Där låg – en bok.

Isabells hjärta hoppade över ett slag. Hon kände till den här boken mycket väl. Det var samma som hon hade hittat i biblioteket, den mystiska boken med vapnet på ryggraden.

Men hur kunde det vara?

Sakta tog hon det i sina händer. Omslaget kändes bekant och varmt, nästan som om boken hade väntat på henne. Hon bläddrade skakigt igenom sidorna tills hon till slut hittade sidan med låten.

Den saknade sidan.

Med fladdrande andetag började hon läsa den sista versen:
"Världen lovar oss guld och glitter, men tomma händer har skatter.
Hoppet lever fullt ut i hjärtat, där kärlek räknas och inte ägodelar."

Så fort hon hade sagt orden började boken vibrera i hennes händer. Ett iskallt andetag svepte genom rummet, som om någon hade öppnat en dörr till den kalla natten.

Isabell tog ett steg tillbaka.

Luften blev tung, som om något osynligt vaknade.

Plötsligt började marken under henne röra på sig. Fina sprickor rann genom stenhällarna, som om något djupt under kyrkan reagerade på hennes ord. Ett dovt mullret fyllde rummet, damm sipprade nerför väggarna och en osynlig dragning drog i Isabel.

"Isabell!"

En röst bröt igenom kaoset.

Hon ryckte upp huvudet - Adrian stod plötsligt i öppningen till hallen. Hans ögon var stora av oro när han höll sig mot den osynliga stormen som svepte genom rummet.

"Isabell, ge mig din hand!" ropade han och sträckte ut handen mot henne.

Men hon kunde inte.

En ostoppar kraft drog i henne och drog ner henne till boken som om den ville sluka henne.

"Adrian!" skrek hon, men hennes röst försvann i den rytande magin runt henne.

Hennes fingrar grävde sig in i det tomma utrymmet, hennes kropp blev ljusare, mer genomskinlig – och sedan föll boken från hennes händer.

Världen omkring henne badades i ett starkt ljus.

En kall rysning rann nerför hennes hud.

Sedan – tystnad.

Kapitel 9

En mild röst når hennes öra.

"Tjej... mår du bra?"

Isabell blinkar förvirrat. Hennes andning är snabb, hennes hjärta bultar i bröstet.

Sakta blir hon medveten om sin omgivning. Samtidigt minns hon.

Hon är inte längre i kyrkan.

Ingen sönderfallande hall, inga glödande symboler, inga sprickor i golvet.

Istället – den varma doften av papper, de höga hyllorna, det svaga ljuset från det välbekanta biblioteket.

Hon sitter igen där allt började.

Hon håller boken i handen.

Men den här gången – hon ser direkt – är det komplett. Sidan med låten finns där som om den aldrig hade rivits ut.

Hon kör orealistiskt med fingrarna över pappret.

"Isabell?"

Hon tittar upp. Framför henne står bibliotekarien – den välbekanta äldre mannen med snövitt hår, rynkigt ansikte och vänliga ögon.

Isabell spärrar upp ögonen.

"Mästare Humbert?" viskade hon vantro.

Bibliotekarien rynkar pannan.

"Mästare... vad?" Han skakar på huvudet och skrattar tyst. "För dig är jag herr Kirchhoff. Men... du har rätt, mitt förnamn är faktiskt liknande. Jag heter Hubert."

En darrning går genom Isabells kropp.

Tillfällighet?

Eller är detta en skugga från en annan tid, ett eko från den värld hon just lämnat?

"Hur vet du vad jag heter?" frågade han nyfiket.

Men Isabell kan inte svara.

Hon tittar på boken, sedan in i hans ögon – och nu vet hon säkert!

Det är över.

Hon är tillbaka i sin egen tid.

Och Adrian...

Ett kallt hugg genomborrade hennes hjärta.

Adrian är och var borta.

Hon skulle aldrig se honom igen.

En djup smärta lägger sig i hennes bröst, men hon tvingar sig själv att le. Hon ger boken till bibliotekarien med darrande händer och mumlar:
"Det hör hemma på biblioteket som det är."

Sedan skyndar hon ut.

Den kalla kvällsvinden slår mot henne, men hon känner den knappt. Hennes tankar snurrar, hennes huvud är fullt och tomt på samma gång, hennes hjärta så tungt.

Men för varje steg blir verkligheten mer påtaglig.

Hon är tillbaka här.

Och inte Adrian.

Kapitel 10

När hon kommer hem känner hon en spänning. Men det här är en spänning som hon skulle bemästra nu. Efter allt som har hänt är hon bestämd och självsäker.

Det är åtminstone vad hon tycker.

När hon öppnar dörren sitter hennes pappa ensam i rummet.

Han ser allvarligt på henne och pekar på stolen mitt emot henne.

"Isabell... vi måste prata."

Hon sätter sig långsamt.

Hennes pappa tar ett djupt andetag. "Jag har tänkt på det länge. Ditt äktenskap med din styvmor... det fungerar inte. Jag gjorde slut med henne."

Isabell stirrar på honom.

Orden trängde bara långsamt in i henne.

Är din styvmor borta?

Inga fler skrik? Blir du aldrig rädd igen?

"Verkligen?" viskar Isabell.

Hennes pappa nickar.

Ett ögonblick kan hon bara sitta där, andfådd. Sedan hoppar hon upp, springer till sin pappa och kastar sig i hans famn.

"Pappa!" Hennes röst brister när hon håller honom hårt. "Jag älskar dig så mycket!"

Han håller henne lika hårt.

"Jag älskar dig också, min flicka."

Och för första gången på länge känns hennes hem som hemma igen.

Nästa morgon vaknar Isabell med ett leende.

Ett nytt liv ligger framför henne.

Hon reser sig, nynnar tyst på den välbekanta melodin i sången och förbereder frukost till sig själv och sin pappa.

Men livet har en sista överraskning i beredskap för henne.

På första skollektionen har hon biologi.

Som alltid sitter Isabell ensam, stolen bredvid henne förblir tom.

Med en suck rapporterar hon till läraren. "Herr Neumann, kan jag kanske få en partner? Det är svårt att göra allt ensam."

Läraren flinar busigt.

"Det kommer förmodligen att ändras i dag."

I det ögonblicket öppnas dörren.

Rektorn kommer in – och bredvid honom en pojke.

Isabell kippar efter luft.

Hennes hjärta slutade slå för en sekund.

Adrian!?!

"Det här är vår nya klasskamrat", förklarade rektorn. "Han flyttade från Harderwijk till Emmerich med sin syster och moster. Han heter Adrian van Ruyter."

Var det en dröm?

Adrian sätter sig bredvid henne, lägger ifrån sig ryggsäcken och tittar på henne.

Ett milt leende leker runt hans läppar.

"Adrian?" viskade hon i misstro.

Han lutar på huvudet.

Sedan säger han tyst:

"Det var en lång väg till dig... men nu har jag hittat dig."

"Lyssna på rösterna som viskar mjukt, en sång som tiden aldrig glömde.
En flod som leder på en evig resa ut i havet som innehåller all sanning."

"Tiden går i ett hav av lågor, där skuggor tyst bevakar drömmen.
En eld brinner, bryter igenom lidandet, till en värld som bär hopp."

Världen lovar oss guld och glitter, men tomma händer innehåller skatter.
Hoppet lever fullt ut i hjärtat, där kärlek räknas och inte ägodelar.

Avstå:

Lyssna, världen sjunger mjuka sånger om kärlek som övervinner smärta.
Hoppet växer och kommer alltid tillbaka, ett ljus som aldrig ligger i skuggan.